

21.

а утрото Орфей се сгуши на-
страна от пътеката, която во-
деше нагоре и по която баща
му минаваше за да иде кое за
дърва, кое да наобиколи двете
парченца земя, която бяха раз-
копали и която сееха с ръж

или с нещо друго за зимнина. С изненада и дори
с разочарование той видя, че дворчето им е раз-
ширено към изгрев слънце и че там има струпана
някаква широка, низка и безформена сграда. Мо-
жеби това е голямата къща, която владетелят
обеща да направи, за да отведе Орфея в столицата
си. А безбройните стада, които уж щеше да му купи?
Те къде са? Не се чуват звънци, не се виждат
пастири, няма познатият шум на голямото стадо.

Дълго време Орфей стоя край пътечката, пре-
върнат в слух, наежен от внимание. Чуваше се глух
тропот около къщата, отвреме навреме някой вли-
заше и излизаше от стаята, но от този шум Орфей
не можеше да разбере нищо определено. И поради
това той се измъкна предпазливо от шубраките
край пътеката, отиде на страна и се качи на едно
високо дърво, от което се виждаше и къщата, и
малкото дворче, и двата брода на реката. На единия
брод той вижда познатите тополки. Те са още по-
стройни, по-красиви и по-високи. Игривите им сенки
се отразяват в бистрия дълбок вир, в който някога
Орфей се къпеше. Нагоре се мяркат белите брези,
отпустнали своите нежни клонки над водата. Кол-